

Vanhakin nyt nuortuu, tarina maitolaiturista

Vanhan sanonnan mukaan iän karttuessa alat muistelemaan menneitä. Muuten pitää paikkaansa tänäkin päivänä!

Etenkin viime talvena mietin lapsuuden ja nuoruuden elinympäristöä. Asuimme Viuruniemen Salokylällä. Pieni kyläyhteisö suuremman kylän laidalla. Elämä oli vanhemmilleni varmaankin työntäyteistä, mutta tyytyväistä ja onnellista maaseudun eloa. Maata viljeltiin ja lehmiä pidettiin. Maitotonkat isän tekemällä kumipyöräkärjällä juoksutettiin maitolaiturille.

Niin, maitolaituri. Mitäpä muuta siellä tapahtui ?

Kasvaessani menin oppikouluun Viinijärvelle. Aamu pimeällä kävelin maitolaiturille odottelemaan linja-autoa. Maitolaituri se antoi turvaa kun pimeä peloitti, suojaa sateelta ja tuulelta.

Neidoksi kasvettuani, me kylän tytöt, menimme sanottomalla sopimuksella sunnuntaisin odottelemaan maitolaiturille. Ketähän sinne tulisi? Mopojen pörinästä kuulumme, että naapurikylän pojathan ne tulivat meitä jututtamaan.

Vuosikymmeniä myöhemmin ajattelin, mitä kuuluu Viuruniemen monille maitolaitureille ja totesin, että ne ovat kadonneet. Meidän kylän iso, 7:n perheen yhteinen punainen laituri se vaan urheasti on paikallaan. 50 v juhlavaa ikää, ehkäpä olisi aika laittaa ”lateksia” ulkokuoreen ? Tuumasta toimeen. Mitäpä jos nykyisten asukkaiden ja kesämökkiläisten yhteinen ponnistus?

Syksyisenä aurinkoisena lauantaina me teimme sen! Paavon taapelista muutama lauta ja kattopelti, Antero lahjoitti maalit, kylätoimikunta kahvit. Pensselit heilumaan, naiset ja miehet, kannastusjoukot tietenkin kuuluivat asiaan.

Siinä se nyt uljaana seisoo, meidän salokyläläisten maitolaituri, Mökkösentien haarassa. Valmiina uusiin tehtäviin.

Me talkoolaiset katselimme ylpeänä omaa maamerkkiämme, perintöä ja tarinaa tuleville polville.

Tuula Laeslehto, Ylämylly
kesämökkiläinen syntymäkodissaan